39

H.P. LOVECRAFT

COLECȚIA DIGITALĂ

H. P. Lovecraft

Monstrul din prag

The thing on the doorstep
1937

1

E adevărat că i-am tras șase gloanțe în cap celui mai bun prieten al meu și totuși sper să arăt prin prezenta povestire că nu sunt ucigașul lui. Întâi se va spune că sunt nebun, mai nebun decât omul pe care l-am ucis în azilul din Arkham. Apoi, unii dintre cititori vor cântări fiecare dintre afirmațiile mele, vor face legătura cu faptele cunoscute și se vor întreba cum aș fi putut eu să am o altă părere după ce m-am găsit în fața acestei dovezi oribile: monstrul din pragul ușii.

Până în acel moment și eu am văzut doar nebunie în povestirile smintite care m-au împins la acțiune. Și azi mă mai întreb dacă nu cumva m-am înșelat, dacă nu sunt cu adevărat nebun… Dar și alții, în afară de mine, au lucruri stranii de povestit despre Edward și Asenath Derby și chiar cei de la poliție nu reușesc să explice această din urmă vizită pe care am primit-o.

Au încercat să clădească o teorie rațională: gluma sinistră sau răzbunarea unui servitor concediat; dar, în adâncul lor, știu bine că adevărul este infinit mai înfiorător.

Afirm deci că nu l-am asasinat pe Edward Derby. Aș spune mai curând că l-am răzbunat și că, făcând aceasta, am curățat pământul de o oroare ce ar fi putut dezlănțui cele mai rele dezastre pentru omenire. Există zone de umbră cât se poate de aproape de drumurile vieții noastre zilnice și, uneori, un suflet malefic iese din tenebre. Când se petrece așa ceva, omul care cunoaște cele întâmplate trebuie să lovească fără să-i pese de posibilele consecințe.

L-am cunoscut pe Edward Pickman Derby din cea mai fragedă

copilărie. Era atât de precoce, că aveam multe lucruri în comun pe când el avea opt ani și eu aveam șaisprezece. Era un elev înzestrat cu daruri extraordinare. La șapte ani scria versuri fantastice, sumbre, aproape morbide, provocând uimirea profesorilor lui particulari.

Fiu singur la părinți, suferea de unele slăbiciuni organice ce i-au împins pe părinții lui să-l țină mereu în preajma lor. Nu ieșea niciodată fără guvernantă și avea rareori ocazia să se joace cu alți copii. Toate acestea au contribuit, fără îndoială, la dezvoltarea unei stranii vieți interioare, imaginația fiind singurul lui mijloc de evadare.

Oricum ar fi, poseda cunoștințe fenomenale, iar opera lui poetică m-a fermecat. La vremea aceea aveam o preferință pentru bizarul din domeniul artei; de aceea am descoperit afinități foarte mari între mine și acest copil. Pe fundalul dragostei noastre comune pentru umbre și minunății străjuia, fără îndoială, orașul străvechi și de temut în care trăiam: bătrâna cetate Arkham, blestemată de vrăjitoare, bântuită de legende, ale cărei acoperișuri în pantă, pe jumătate surpate, mărginesc apele șopotitoare ale râului Miskatonic.

După un timp m-am dedicat arhitecturii și am renunțat la proiectul de a ilustra o culegere de poeme ale lui Edward Derby, fără ca prietenia dintre noi să sufere câtuși de puțin. Geniul lui straniu nu încetă să crească și, la optsprezece ani, publică sub titlul *Azatoth și Alte Orori* un volum de versuri care făcu senzație, întreținea o corespondență bogată cu poetul baudelairian Justin Geoffroy, autor al cărții *Poporul Monolitului,* care a murit în 1926 într-un azil de nebuni, după ce a vizitat un sat ungar de sinistru renume.

În domeniul vieții practice, Derby era foarte neajutorat datorită existenței lui prea plină de răsfăț. Sănătatea îi era mult mai bună, dar depindea, în continuare, tot atât de mult de părinții lui. Nu călătorea niciodată singur și părea incapabil să ia o hotărâre sau să-și asume vreo responsabilitate. Era evident că nu va putea vreodată să exercite o profesiune, dar asta n-avea mare importanță, dată fiind averea familiei lui. Ajuns la vârsta bărbăției, păstra o înfățișare de copil. Avea păr blond, ochi albaștri, ten luminos, vocea blândă și melodioasă. Chipul lui frumos i-ar fi adus multe succese la femei, dar timiditatea

firească îl făcea să trăiască retras, în tovărășia cărților.

Părinții îl duceau în fiecare vară în străinătate, astfel că asimilă foarte repede aspectele de suprafață ale gândirii și modului de exprimare european. În acest fel, o nouă sensibilitate artistică înmuguri în el și veni să se adauge gustului lui pentru literatură decadentă. În acea epocă aveam lungi conversații cu el. După ce mi-am terminat studiile la Harvard, apoi în atelierul unui arhitect din Boston, m-am căsătorit și m-am întors la Arkham, ca să-mi exercit profesiunea acolo.

Tatăl meu ducându-se să se instaleze în Florida pe motive de sănătate, nevastă-mea și cu mine locuiam în casa familiei din Saltonstall Street. Edward mă vizita aproape în fiecare seară; felul în care bătea la ușă (trei lovituri scurte, urmate de încă două, după o mică pauză) semăna cu un fel de cod. Mă duceam la el mult mai rar și mă uitam cu invidie la cărțile, din ce în ce mai numeroase, din biblioteca lui.

Derby și-a făcut studiile la Universitatea Miskatonic, chiar în Arkham, căci părinții nu i-au îngăduit să plece din oraș. A intrat la universitate la vârsta de șaisprezece ani și a ieșit trei ani mai târziu. S-a clasat primul la literatură engleză și franceză și a obținut note foarte mari la toate materiile, cu excepția matematicii și științelor exacte. I-a frecventat foarte puțin pe ceilalți studenți; deși se uita cu invidie la grupul „boem” cu limbajul în aparență strălucit și cu moravuri cam libere.

El s-a adâncit cu ardoare în lucrările de științe oculte, care au făcut renumele bibliotecii Universității Miskatonic. A citit, între altele, îngrozitoarea *Carte a lui Eibon, Unaussprechlichen Kulten* a lui von Junzt și *Necronomiconul* arabului Abdul Alhazred. Avea douăzeci de ani când s-a născut fiul meu și a părut foarte mulțumit că i-am pus copilului prenumele lui.

La douăzeci și cinci de ani, Edward Derby era un erudit uluitor și un poet destul de cunoscut. Eram prietenul lui cel mai apropiat, căci găseam în el o mină inepuizabilă de teme palpitante de conversație și, dinspre partea lui, se încredea în sfaturile mele asupra tuturor subiectelor despre care nu voia să vorbească cu părinții lui. Când a izbucnit războiul, n-a putut să se înroleze din cauza stării sănătății sale. Cât despre mine, am intrat la școala de ofițeri de la Plattsburg, dar n-am avut ocazia să merg pe front.

Astfel, anii trecură. Edward își pierdu mama când ajunse la treizeci și patru de ani și, timp de câteva luni, suferi de o boală psihologică stranie. Dar tatăl lui îl duse în Europa, unde reuși să se vindece destul de ușor. După aceea, păru să se lase în voia unui soi de bucurie grotescă, ca și cum ar fi scăpat de o tutelă invizibilă. În ciuda vârstei lui, începu să se întâlnească adesea cu grupul „înaintat” de la Universitate și asistă la adevărate scene de orgie – într-o bună zi, trebui să plătească unui șantajist o sumă mare (împrumutată de la mine), pentru a evita ca tatăl lui să afle că participase la o afacere destul de dubioasă. Zvonuri bizare circulau cu privire la cercul din care făcea parte; se vorbea chiar de magie neagră și de accidente absolut incredibile.

2

La treizeci și opt de ani Edward făcu cunoștință cu Asenath Waite, care avea probabil douăzeci și trei și urma cursul de metafizică medievală. Fiica unuia dintre prietenii mei o cunoscuse deja la Hall School, la Kingsport și se ferea de ea, din pricina reputației ei bizare. Era brună, mică și foarte frumoasă (în ciuda faptului că avea ochi prea mari, puțin bulbucați); dar ceva în expresia ei îndepărta de ea simpatia persoanelor deosebit de impresionabile. Cu toate acestea, mai mult originile ei erau cauza care punea oamenii pe fugă. Era din Innsmouth, bătrân oraș în prag de năruire, aproape pustiu, despre care se spuneau povești sinistre. Despre care circulă zvonuri despre un târg odios încheiat în anul 1890 între orășenii din Innsmouth și diavol și despre anumiți membri ai vechilor familii, care n-ar fi „în întregime oameni”.

Cazul lui Asenath era agravat de faptul că era fiica lui Ephraim Waite, căsătorit la bătrânețe cu o femeie necunoscută ce nu se arăta în oraș decât purtând un văl pe față. Ephraim trăia într-o casă dărăpănată de pe Washington Street, din Innsmouth; cei care văzuseră această locuință străveche spuneau că ferestrele ei de la mansardă erau întotdeauna acoperite cu scânduri și că de-acolo se auzeau uneori zgomote ciudate, la căderea nopții. Bătrânul studiase îndelung magia în cursul existenței lui; unii pretindeau că poate să dezlănțuie sau să liniștească furtunile de pe mare. L-am văzut de două sau trei ori în tinerețea mea, când venise să consulte lucrările interzise din biblioteca Universității, și chipul lui saturnian, cu barbă cenușie încâlcită, îmi inspirase o mare repulsie. Murise nebun în împrejurări destul de bizare, chiar înainte ca fiica lui să intre la Hall School; dar ea avusese timp să-i fie elevă și uneori semăna cu el în chip drăcesc.

Prietenul a cărui fiică fusese colegă cu Asenath Waite începu să povestească lucruri ciudate când auzi că Edward întreținea legături cu ea. Asenath pretinsese că posedă mari puteri magice

și că e în stare să dezlănțuie furtuna. Toate animalele manifestau față de ea o antipatie adâncă; când mișca mâna dreaptă, într-un anumit fel, făcea câinii să urle. Uneori dădea la iveală cunoștințe foarte neobișnuite (și foarte șocante) pentru o fată tânără. În sfârșit, avea o incontestabilă capacitate de a face preziceri. Pe deasupra, mai avea și o putere hipnotică extraordinară. Privind-o fix pe una din colegele ei, reușea să-i dea impresia unui *schimb de personalitate;* sub efectul experienței, simțea că se află pentru moment în trupul magicienei și vedea în capătul celălalt al încăperii propriul ei trup, în ochii căruia ardea o flacără stranie.

Asenath afirma că, în fiecare dintre noi, conștiința depinde de învelișul trupesc. Turba de furie că nu e bărbat, căci considera că un spirit masculin posedă puteri cosmice. Dacă i s-ar fi dat un creier de bărbat, simțea cu siguranță că l-ar fi întrecut pe tatăl ei în stăpânirea puterilor necunoscute ale universului.

Edward a făcut cunoștință cu Asenath în cursul uneia dintre adunările *intelectualității,* în camera unui student. A apreciat la ea genul de cunoștințe care și pe el însuși îl interesa în chip special și, în plus, părea fascinat de frumusețea ei fizică. Întrucât auzisem vorbindu-se mult despre fată, fără să o fi văzut vreodată, am considerat oarecum regretabil faptul că Edward se îndrăgostise de ea; totuși, m-am ferit să-l descurajez în vreun fel, ca să nu dau și mai multă forță pasiunii lui născânde. Mi-a mărturisit că nu i-a spus nimic tatălui său.

În cursul săptămânilor următoare, mai multe persoane au remarcat intențiile drăgăstoase ale lui Edward. Toată lumea a fost de acord că între aceste două făpturi, bizar apropiate de soartă, nu părea să existe nicio diferență de vârstă. Prietenul meu, cu toate că se îngrășase ușor, avea un chip cu totul lipsit de riduri. Din contra, Asenath avea pielea însemnată la colțul ochilor de riduri în formă de laba gâștei, consecință a exercitării prea dese a unei voințe intense.

Curând, Edward mi-o prezentă pe iubita lui și, cu ocazia aceasta, am constatat că îl privea fără răgaz, ca și cum ar fi fost o pradă pentru ea. Puțin după aceea, am primit vizita domnului Derby, care îi smulsese fiului său mărturisiri complete. „Puștiul” avea intenția fermă să se căsătorească cu Asenath și tatăl lui își punea întrebarea dacă n-aș putea reuși să-l fac să-și abandoneze proiectul acesta. I-am răspuns că mi se părea imposibil: Edward

era cu totul subjugat de formidabila personalitate a fetei.

Căsătoria a avut loc mai târziu. Edward și Asenath au fost uniți de un judecător de pace, potrivit dorinței miresei. La sfatul meu, domnul Derby asistă la scurta ceremonie în compania mea, a soției mele și a fiului meu, ceilalți invitați, fiind studenții din grupul „înaintat”. Asenath cumpărase vechiul conac Crowningshield, la țară, și cei doi soți intenționau să locuiască acolo, după o scurtă călătorie la Innsmouth.

Când Edward a venit să mă vadă la întoarcerea din luna de miere, am remarcat la el o schimbare foarte vizibilă: părea mai serios, mai gânditor și, uneori, pe chipul lui, care-și pierduse orice urmă de expresie copilărească, era întipărită o adevărată tristețe. Asenath nu-l însoțise, căci era ocupată să pună în ordine casa Crowningshield. Adusese de la Innsmouth o mare cantitate de cărți și de diverse aparate, precum și trei servitori.

Edward îmi povesti că locul natal al tinerei femei era de-a dreptul morbid, dar că aflase acolo lucruri surprinzătoare. Cunoștințele lui ezoterice se dezvoltaseră rapid sub îndrumarea lui Asenath. Aceasta își pusese în gând să facă anumite experiențe foarte îndrăznețe, dar el avea toată încrederea în forțele și puritatea intențiilor ei. Cei trei servitori erau foarte ciudați: o pereche incredibil de vârstnică, ce vorbea uneori cu subînțeles de Ephraim Waite și de misterioasa lui soție, și o bucătăreasă întunecată la față, al cărei trup duhnea veșnic a pește.

3

În cei doi ani ce urmară, l-am văzut pe Edward din ce în ce mai puțin. Adeseori treceau cincisprezece zile fără să aud cele cinci bătăi în ușă cunoscute și, când venea la mine, prietenul meu părea prea puțin dornic de subiecte interesante de conversație. Nu mai aducea vorba niciodată de studiile oculte despre care avea obiceiul să discute îndelung cu mine și prefera să nu vorbească de soția lui. Ea îmbătrânise enorm de când se măritase; lucru ciudat, părea mai în vârstă decât el. Chipul ei exprima o hotărâre crâncenă, întreaga ei înfățișare avea ceva respingător. Soția și fiul meu observaseră lucrul acesta la fel ca și mine și încet, încet am încetat să-i mai facem vizite. Câteodată, familia Derby pleca în călătorii lungi; oficial, se duceau în Europa, dar Edward îmi dădea de înțeles că aveau destinații misterioase.

După primul an, lumea începu să vorbească despre schimbarea suferită de prietenul meu. Din când în când, făcea lucruri contrare felului său indolent de a fi. Astfel, deși altădată nu era în stare să conducă o mașină, era adesea văzut trecând ca o vijelie, la volanul puternicului automobil Packard al lui Asenath, conducând cu o iscusință deosebită și cu un sânge rece fără egal. În asemenea împrejurări, părea întotdeauna că pleacă sau se întoarce dintr-o călătorie și dădea dovadă de o preferință specială pentru drumul spre Innsmouth.

Această transformare părea destul de neplăcută. Lumea pretindea că, în acele momente, semăna cam prea mult cu nevastă-sa sau chiar cu Ephraim Waite. Uneori, câteva ceasuri după ce plecase la volanul Packard-ului, se întorcea tolănit leneș pe scaunul din spate, în timp ce un șofer plătit conducea. În afară de aceasta, pe când chipul lui Asenath îmbătrânea, cel a lui Edward căpăta o expresie copilăroasă încă și mai accentuată decât în trecut. Între timp, cei doi Derby se trezeau abandonați puțin câte puțin de toți, chiar și de grupul studenților „înaintați”,

pe motivul cercetărilor lor actuale, care scandalizau lumea.

În al treilea an de căsnicie, Edward începu să-mi împărtășească anumite temeri. Mă făcu să înțeleg că „lucrurile mergeau prea departe” și dădu glas nevoii de a-și „recuceri identitatea”. La început n-am dat atenție acestor aluzii misterioase; apoi, amintindu-mi de puterea hipnotică pe care Asenath și-o încerca asupra colegelor de școală, am început să-i pun prietenului meu mai multe întrebări, cu prudență. Mi-a părut totodată neliniștit și recunoscător de întrebările mele și, într-o zi, mi-a declarat că își propune să aibă o discuție serioasă cu mine.

Cam în acea epocă a murit domnul Derby. Edward a fost foarte îndurerat, deși își văzuse foarte rar tatăl de când se însurase. Și-a exprimat dorința să se instaleze în vechea locuință familială, dar Asenath a insistat să rămână la Crowningshield, cu care se obișnuise acum.

Puțin timp după aceea, nevastă-mea a auzit ceva ciudat de la una din prietenele ei – una din rarele persoane ce nu rupsese relațiile cu familia Derby. Ducându-se să le facă o vizită, văzuse o mașină ieșind pe poartă în mare viteză. La volan se afla Edward, cu o expresie de hotărâre cruntă întipărită pe chip. Când a sunat la ușă, tânăra servitoare cu trăsături hâde i-a spus că nici Asenath nu era acasă.

Când să plece, aruncase, din întâmplare, o privire asupra casei. La una din ferestrele bibliotecii lui Edward, zărise un chip ce se dăduse repede înapoi, un chip exprimând o mâhnire și o disperare profundă. Lucru de necrezut, era chipul lui Asenath, dar cu toate acestea, vizitatoarea ar fi putut să jure că, în momentul acela, văzuse ochii triști ai bietului Edward.

Vizitele prietenului meu începură să se îndesească și lăsă să-i scape anumite mărturisiri absolut de necrezut, care mă făcură să mă tem că e pe cale de a-și pierde mințile. Îmi povesti despre adunări înfiorătoare în locuri singuratice; despre ruine ciclopice în fundul pădurilor din Maine, sub care scări vaste coborau până în abisuri misterioase; despre unghiuri complicate ce duc, prin ziduri invizibile, la alte regiuni ale spațiului și timpului; despre schimburi oribile de personalitate, ce permit să explorezi locuri interzise, în alte sfere.

Uneori, în sprijinul anumitor afirmații deosebit de extravagante, îmi arăta obiecte uluitoare, de o culoare și dintr-o

materie de nedescris, ale căror linii și suprafețe dementiale nu aduceau cu nimic din cele cunoscute pe acest pământ. Aceste obiecte, spunea el, veneau „din exterior” și soția lui știa prin ce metode să-și facă rost de ele. Din când în când îmi vorbea de bătrânul Ephraim Waite, pe care-l văzuse altădată în biblioteca Universității, și-mi dădea de înțeles că se întreabă dacă bătrânul vrăjitor e mort cu adevărat, pe plan corporal și spiritual totodată.

I se întâmpla lui Derby să se întrerupă brusc în cursul dezvăluirilor sale; atunci mă gândeam că Asenath ghicise, poate, din depărtare ce spunea și l-a întrerupt printr-o putere hipnotică telepatică. De fapt, îi era foarte greu să vină să mă vadă căci, deși spunea că se duce în altă parte, adesea o forță invizibilă îi paraliza mișcările sau îl făcea să uite în ce scop voia să iasă. Nu mă vizita decât când Asenath era „plecată cu propriul ei trup”.

4

Derby era însurat de peste trei ani când, într-o zi de august, am primit o telegramă trimisă din Maine. Nu-l văzusem de mai mult de două luni, dar auzisem că e în „călătorie de afaceri”. Se presupunea că Asenath îl însoțește; totuși, gurile rele pretindeau că în casă se găsea cineva în spatele ferestrelor cu perdele duble; țațele supravegheaseră cumpărăturile făcute de servitori. Și iată că acum șeriful din Chesuncook îmi telegrafia în legătură cu un nebun ce ieșise din pădure, pradă unui delir furios; era vorba de Edward, care, în cele din urmă, reușise să-și amintească propriul nume și adresa.

Chesuncook se găsește la marginea uneia dintre pădurile cele, mai vaste și cele mai puțin explorate din Maine. Ca să ajung acolo, a trebuit să fac cale de o zi cu automobilul, prin mijlocul unui peisaj fantastic. L-am găsit pe Derby închis într-o celulă, oscilând între frenezie și apatie. M-a recunoscut pe loc și a început să reverse un val de cuvinte fără șir:

— Dan… pentru Dumnezeu! Groapa cu shoggoți! În josul celor șase mii de trepte… oroarea ororilor… nu voiam s-o las să mă ducă acolo și acolo m-am trezit… Ia! Shub-Niggurath! Silueta s-a înălțat deasupra altarului și erau acolo cinci sute care urlau… Creatura cu glugă a behăit: „Kamog! Kamog!” … Era numele bătrânului Ephraim… Mă găseam acolo, în locul acela în care ea îmi promisese că n-o să mă ducă… Cu un minut înainte mă aflam în biblioteca mea încuiată cu cheia… și apoi m-am trezit în locul acela, unde plecase ea cu trupul meu… În gaura aceea blestemată de unde începe împărăția beznelor… Am văzut un shoggoth… l-am văzut schimbându-și forma… Nu pot să suport așa ceva… O s-o omor dacă mă mai trimite acolo… O să omor ființa asta, orice-ar fi ea! O s-o ucid, o s-o ucid cu mâna mea!

Am avut nevoie de o oră ca să-l liniștesc, dar am reușit s-o fac. A doua zi i-am cumpărat haine cuviincioase din sat, apoi am plecat cu el spre Arkham. Părea să-și fi recăpătat calmul și a

păstrat tăcerea câtva timp; totuși, când am trecut prin Augusta, a început să mormăie printre dinți, ca și cum vederea unui oraș îi trezea amintiri neplăcute. Era evident că nu are niciun chef să se întoarcă acasă; și, date fiind ideile fantastice pe care le avea despre soția lui (fără îndoială ca urmare a unei experiențe hipnotice prea violente), am judecat că are dreptate. Am hotărât să-l găzduiesc la mine, chiar dacă asta mi-ar fi produs încurcături cu Asenath. Mai târziu, îl voi ajuta să obțină divorțul căci, fără îndoială, din cauza anumitor factori mentali, această căsătorie echivala pentru el cu o adevărată sinucidere. Când am ajuns pe întinderile câmpiei, Edward încetă să mai vorbească și l-am lăsat să aţipească pe scaunul lui, lângă mine.

La asfințit, pe când traversam orașul Portland, prietenul meu începu iar să debiteze, în legătură cu Asenath, afirmații demențiale care dovedeau cât de nefastă e influența exercitată de ea asupra sistemului lui nervos.

Nu era prima oară, șoptea el, când se găsea într-o asemenea situație. Punea stăpânire pe el și, într-o bună zi, știa el, n-o să-i mai dea drumul. Chiar și în momentul ăsta îl lăsa să-i scape doar pentru că nu putea face altfel. Împrumuta trupul soțului ei ca să meargă în locuri unde se celebrau rituri ce nu puteau fi numite, lăsându-l pe Edward în trupul ei, închis în casă. Dar, uneori, era silită să-i dea drumul și atunci el se trezea în trupul lui, în cine știe ce loc oribil. Câteodată punea stăpânire din nou pe el, câteodată nu reușea. De mai multe ori fusese nevoit să parcurgă distanțe formidabile ca să se întoarcă la Arkham: în asemenea cazuri, angaja un șofer să conducă mașina, atunci când o găsea.

Mai rău era că îi împrumuta trupul pe perioade din ce în ce mai lungi. Voia să fie bărbat: de asta punea stăpânire pe el. Ghicise că el era înzestrat în același timp cu un creier puternic și cu o voință slabă. Cât de curând îl va înlătura cu totul și va dispărea luând trupul lui cu ea; va dispărea, pentru a deveni un mare magician ca și tatăl ei și îl va lăsa în acest înveliș feminin care nu era nici măcar pe de-a-ntregul omenesc. Da, acum aflase că există un pact oribil între oamenii din Innsmouth și creaturile ieșite din mare… Ephraim Waite cunoscuse secretul… Îmbătrânind, făcuse un lucru mârșav ca să rămână în viață… dorea să trăiască veșnic… Asenath va reuși… deja făcuse o încercare încununată de succes.

L-am examinat pe Edward în timp ce vorbea și am constatat în el o schimbare, pe care o remarcasem deja cu o zi înainte. Părea într-o formă fizică mai bună; trupul lui își pierduse vechea moleșeală, ca și cum ar fi făcut multe exerciții. Dar, pentru moment, starea lui mentală era deplorabilă, căci nu mai înceta să trăncănească tot felul de prostii despre soție, despre bătrânul Ephraim și despre viitoare dezvăluiri.

— Dan, Dan, nu-ți aduci aminte de ochii lui cumpliți și de barba încâlcită, care nu i-a albit niciodată? Într-o zi s-a uitat amenințător la mine și nu l-am mai uitat niciodată. Acum, ea mă privește în felul acela. *Și știu pentru ce!* El a găsit formula în *Necronomicon.* Încă nu îndrăznesc să-ți spun la ce pagină, dar, când o să ți-o indic, ai să înțelegi. Vrea să nu moară niciodată, trecând veșnic dintr-un trup în altul. Flacăra vieții… poate continua să ardă un timp, după moartea trupului. O să-ți dau câteva indicații și poate că o să ghicești. Ascultă-mă, Dan… Știi de ce-și dă nevastă-mea atâta osteneală să scrie cu litere aplecate spre stânga? Ai văzut vreodată vreun manuscris de-al bătrânului Ephraim? Știi de ce m-am înfiorat când am văzut notițele pe care și le lua la repezeală Asenath?

Asenath… exis*tă oare o asemenea persoană? De c*e au crezut unii că în stomacul bătrânului Ephraim s-a găsit otravă? De ce spune familia Gilman că bătrânul a țipat ca un copil speriat când a înnebunit și când Asenath l-a închis în mansarda capitonată… În care și… cealaltă… fusese închisă? Oare, sufletul l*ui Ephraim fusese cel închis? Pentru ce căutas*e el timp de luni de zile o persoană cu inteligența vie, dar cu voință slabă? De ce era atât de furios că avea o fiică și nu un fiu? Spune-mi Daniel: ce schimb diabol*ic s-a făcut în casa din Innsmouth, unde monstrul acela ținea în puterea lui biata copilă încrezătoare și blândă? Nu făcuse el așa* fel, încât schimbul să rămână definitiv… așa cum și ea speră să reușească în privința mea? Spune-mi de ce pretinsa Asenath scrie diferit atunci când își închipuie că nu o observă nimeni, astfel că nu poți de*osebi scrisul ei de al…*

În momentul acesta, vocea lui Edward, care urcase până la un ton extrem de ascuțit, tăcu, ca și cum fusese acționat un buton. Mi-am amintit de alte împrejurări, când, în timpul vizitelor la mine, mărturisirile lui se întrerupseseră brusc. Dar acum era vorba de un fenomen diferit și mult mai oribil. Chipul lui Edward

se convulsionă până când deveni de nerecunoscut, în timp ce tot trupul i se înfiora ca și cum toți mușchii, oasele, organele și nervii i se ajustau altfel, pentru a alcătui o altă personalitate.

Fără să știu exact pentru ce, am căzut pradă unui asemenea sentiment de neliniște și de repulsie, că mâinile mele fură gata-gata să dea drumul volanului. Însoțitorul meu nu mai era prietenul dintotdeauna, ci îmi părea un intrus monstruos venit din altă lume.

Sfârșeala mea nu dură decât o clipă, dar, aproape imediat, Edward înșfăcă volanul și mă obligă să schimb locul cu el. Căzuse noaptea și lăsasem luminile Portland-ului departe în spatele nostru, astfel că nu puteam să-i disting trăsăturile. Cu toate acestea, după strălucirea extraordinară a ochilor lui, am înțeles că se găsea, probabil, în acea stare de energie bizară pe care o remarcaseră atâția oameni. Mi se părea de necrezut ca Edward Derby, atât de leneș din fire și care nu învățase niciodată să conducă, să poată lua inițiativa de a pune stăpânire pe volanul mașinii mele și de a nu-i mai da drumul.

Pe când traversam Biddeford-ul, am văzut, la lumina felinarelor, gura lui cu buzele strânse și ochii înflăcărați. Lumea avea dreptate: când se afla în dispoziția aceasta, semăna teribil cu soția lui și cu bătrânul Ephraim. Era ceva cu adevărat supranatural în faptul acesta, care-mi părea încă mai sinistru, alăturat vorbelor nebunești rostite de prietenul meu puțin mai devreme.

Rămase tăcut până când am ajuns pe o porțiune de drum întunecată. Când vorbi, aproape că nu i-am recunoscut vocea; era mai gravă, mai hotărâtă, mai dură; accentul și intonația îmi părură total schimbate, deși îmi trezeau o amintire nedeslușită; până și timbrul vocii părea încărcat de o ironie răutăcioasă. M-am minunat de sângele rece de care dădea dovadă însoțitorul meu, atât de puțină vreme după discursurile pline de teamă, mormăite în șoaptă.

— Sper că o să-mi ierți criza de nervi, Daniel. Știi că n-am întotdeauna un echilibru prea bun. Firește îți sunt foarte recunoscător că mă duci acasă. Te mai rog să mă ierți pentru toate nebuniile cu care ți-am împuiat capul în legătură cu nevastă-mea. Ăsta-i rezultatul muncii excesive în domeniul de care mă ocup. Filosofia mea e plină de concepte stranii, iar o

inteligență surmenată inventează tot felul de aplicații concrete închipuite. Începând de mâine am să mă odihnesc serios; fără îndoială că n-o să mă mai poți vedea o vreme, dar nu din vina lui Asenath. Călătoria din care mă întorc acum îți poate părea bizară, dar în realitate e vorba de un lucru foarte simplu. În pădurile nordului se găsesc mai multe monumente indiene foarte importante din punctul de vedere al folclorului. Cercetările au fost grele și probabil că mi-am cam pierdut capul. O să trebuiască, imediat după ce mă întorc, să trimit pe cineva să-mi aducă automobilul. O lună de odihnă o să mă pună pe picioare.

Nu-mi amintesc în ce fel am luat parte la conversație, căci ciudățenia tulburătoare a însoțitorului meu mă preocupa în întregime. Groaza mea creștea cu fiece moment, așa că, în cele din urmă, nu mai simțeam decât o dorință frenetică să ajungem la capătul călătoriei. Edward nu se oferi să mă lase la volan și am fost încântat că am ajuns foarte repede la Portsmouth și Newburyport.

La răspântia de unde drumul mare se îndreaptă spre interiorul regiunii, ca să evite Innsmouth, m-am temut ca nu cumva șoferul meu să nu o ia pe drumul litoralului, care trece prin acel port blestemat. Totuși, n-a făcut asta și am ajuns la Arkham înainte de miezul nopții. Luminile erau încă aprinse în vechiul conac Crowningshield. Edward coborî din mașină și-mi mulțumi din nou în câteva fraze. M-am dus acasă, încercând un sentiment straniu de ușurare.

În cursul celor două luni care-au urmat, zvonurile circulară din belșug. Derby era văzut din ce în ce mai des în starea energică, iar Asenath nu era aproape niciodată acasă. Am primit o singură dată vizita lui Edward, venit cu mașina soției lui să-și ia niște cărți pe care mi le împrumutase. Avea înfățișarea cunoscută mie din călătoria cu mașina și a stat doar cât să rostească două-trei fraze de politețe. Era evident că nu voia să aibă o discuție serioasă cu mine și am remarcat că nici măcar nu și-a dat osteneala să bată sau să sune de cinci ori, ca de obicei.

La jumătatea lunii septembrie, Derby lipsi o săptămână. Cu ocazia aceasta, unii studenți din grupul „înaintat” au vorbit de o întâlnire cu marele preot al unui cult malefic, recent expulzat din Anglia, ce-și stabilise cartierul general la New York. Cât despre mine, nu-mi puteam alunga din minte plimbarea ciudată de la

Chesuncook la Arkham. Metamorfoza, al cărui martor fusesem, mă tulburase profund și adesea mă surprindeam încercând să mi-o explic.

Zvonurile cele mai bizare pomeneau de crize de suspine în vechea casă Crowningshield. Vocea părea să fie a unei femei; unii pretindeau că era a lui Asenath. Era auzită destul de rar și, uneori, părea a fi înăbușită cu forța. Era chiar vorba să se deschidă o anchetă, dar a căzut baltă din ziua când Asenath și-a făcut apariția pe stradă, a pălăvrăgit vesel cu câteva persoane cunoscute, s-a scuzat pentru recenta absență și a făcut două sau trei aluzii la criza de nervi a unei musafire din Boston. Cu toate acestea, nimeni n-o văzuse vreodată pe această musafiră și cineva a complicat lucrurile spunând că, de două ori, suspinase o voce de bărbat.

Într-o seară, pe la jumătatea lunii octombrie, am auzit cele cinci bătăi cunoscute în ușa de la intrare. M-am dus chiar eu să deschid. L-am văzut pe Edward în fața ușii și am văzut de la prima privire că avea din nou vechea lui personalitate. Chipul lui exprima un amestec straniu de teamă și triumf; se uită pe furiș peste umăr în timp ce închideam ușa după el.

După ce m-a urmat în birou cu pași șovăitori, mi-a cerut un pic de whisky ca să-și calmeze nervii. M-am abținut să-i pun vreo întrebare, dar nu întârzie să vorbească cu o voce sugrumată.

— Asenath a plecat, Dan. Am avut o îndelungată discuție ieri seară în lipsa servitorilor și am făcut-o să promită că va înceta să mă mai ia drept victimă. Firește, dispuneam de… anumite paveze oculte de care nu ți-am vorbit niciodată. A fost obligată să cedeze, dar a apucat-o o furie turbată. Și-a făcut bagajele pe loc și s-a dus să ia trenul de Boston, de unde va pleca la New York. Presupun că lumea o să trăncănească vrute și nevrute, dar n-am ce să fac. Dacă-ți zice cineva ceva vreodată, spune-le că a plecat într-o lungă călătorie de studii. Sper că o să accepte să divorțeze; dar, oricum, mi-a jurat că o să mă lase în pace. Era oribil, Dan… Îmi fura trupul… mă transforma într-un prizonier. Mă prefăceam că mă supun, dar, pe furiș, făceam planuri, căci nu-mi poate citi toate gândurile. Ghicea, numai, în mine o pornire rebelă, dar mă credea neputincios. Niciodată n-aș fi crezut că o să pot triumfa asupra, ei… dar am folosit cu succes formula magică.

Se uită în spate, peste umăr și-și turnă alt pahar de whisky.

— Azi dimineață i-am concediat pe blestemații de servitori când s-au prezentat în fața mea. Nu le-a plăcut și au întrebat vrute și nevrute, dar au plecat. Sunt oameni din Innsmouth și erau înțeleși cu ea împotriva mea. Sper că o să mă lase în pace; când au plecat au râs într-un fel foarte neplăcut. Presupun că-ți închipui că sunt nebun, Dan; dar istoria Arkham-ului ar trebui să-ți sugereze lucruri care întăresc ce ți-am spus… și ce o să-ți mai spun. În afară de asta, ai și asistat la una dintre transformări… în mașina ta, venind din Maine, când ți-am povestit atâtea lucruri despre Asenath. La un moment dat, m-a alungat din trupul meu… chiar în clipa în care încercam să-ți explic, în culmea surescitării, ce este acest *demon înfiorător. A pus stăpânir*e asupra mea și, pe loc, m-am trezit acasă… În bibliotecă, unde mă țineau închis blestemații de servitori… În trupul diavoliței aceleia… care nici măcar nu e ființă omenească… Cu ea ți-ai terminat călătoria… ar fi trebuit să simți diferența!

M-am înfiorat pe când sfârșea de vorbit. Efectiv simțisem diferența… dar puteam oare să accept o explicație atât de smintită? În timpul acesta, interlocutorul meu se anima din ce în ce mai mult.

— Trebuia neapărat să scap din ghearele ei, Dan! Ar fi pus definitiv stăpânire pe mine de Ziua Tuturor Sfinților (țin atunci un sabat în împrejurimile orașului Chesuncook). Ea ar fi devenit eu și eu aș fi devenit ea… pentru totdeauna. Trupul meu i-ar fi aparținut definitiv… Ar fi devenit bărbat, cum își dorea cel mai mult… Presupun că s-ar fi descotorosit de mine, lua-o-ar dracul! … că ar fi ucis vechiul ei trup, cum a mai făcut-*o o dată… cum ea, sau el, a ma*i făcut o dată.

Chipul lui Edward se schimonosise groaznic și se apropie de mine în timp ce vocea i se preschimba în șoaptă.

— Ți-am dat de înțeles încă în mașina ta: *nu e Asenath, ci chiar bătrânul Ephraim.* Deja bănuiam asta acum un an și jumătate; astăzi sunt sigur. Când nu se controlează, scrisul ei reproduce exact scrisul din manuscrisele tatălui ei; iar uneori, ea spune lucruri pe care le-ar putea spune numai un bătrân ca Ephraim. Și-a schimbat forma cu ea când a simțit că i se apropie moartea; n-a putut găsi pe nimeni altul cu un creier destul de dezvoltat și cu o voință foarte slabă. I-a luat trupul exact cum era ea să mi-l ia pe al meu; după care, a otrăvit învelișul trupesc în care o vârâse.

N-ai văzut niciodată sufletul bătrânului Ephraim în ochii arzători ai acestei diavolițe… și într-ai mei, când îmi stăpânește trupul?

Edward, gâfâind, se opri să-și recapete suflarea. Am rămas tăcut. Era clar că prietenul meu e nebun de legat, dar nu eram eu acela care l-ar fi trimis la azil. Poate că va ajunge să se însănătoșească, cu timpul, acum că scăpase de Asenath… Când începu din nou să vorbească, vocea lui îmi păru aproape normală:

— Acum am nevoie de odihnă, dar mai târziu am să-ți spun mai multe. O să-ți povestesc despre ororile interzise pe care ea m-a învățat să le cunosc și care supraviețuiesc în colțuri ascunse, datorită unor preoți monstruoși. Unele persoane posedă cunoștințe pe care n-ar trebui să le aibă nimeni, fac lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le poată face. Renunț pentru totdeauna la studiul științelor oculte. Dacă aș fi bibliotecar la Universitate, aș arde fără întârziere *Necronomicon* și celelalte lucrări asemănătoare. Dar acum ea nu mai poate face nimic împotriva mea. Trebuie să plec din casa ei blestemată și să mă duc să mă instalez în casa tatălui meu. O să mă ajuți, știu, dacă o să am nevoie de ajutor. Mi-e frică de servitorii aceia drăcești… și apoi, aș fi foarte stânjenit dacă lumea mi-ar pune prea multe întrebări despre Asenath. Vezi tu, nu pot să le dau adresa ei… În sfârșit, există anumite grupuri de cercetători… anumite culte… care s-ar putea înșela asupra felului în care ne-am despărțit. Unii dintre ei au idei și metode foarte stranii… Știu că tu n-ai să mă părăsești dacă mi se întâmplă ceva…

Edward își petrecu noaptea la mine; a doua zi dimineața, mi s-a părut mult mai liniștit. Am vorbit de instalarea lui viitoare în casa tatălui său și despre călătoriile pe care le vom face amândoi, în tovărășia fiului meu.

În cursul săptămânii următoare, prietenul meu veni adesea să mă vadă. Am avut conversații îndelungate, în timpul cărora am evitat orice subiect neplăcut sau supranatural. În oraș, bârfelile umblau pe întrecute, dar nu era pentru prima oară că ciudatul menaj din casa Crowningshield intra în gura lumii. Totuși am aflat un lucru care mi-a displăcut considerabil: într-o seară, la Miskatonic Club, bancherul familiei Derby îmi dădu de înțeles că Edward trimite regulat cecuri lui Moses și Abigail Sargent și lui Eunice Babson, locuind la Innsmouth. Deci acești servitori cu fețe respingătoare îl storceau de bani și el nu-mi spusese niciodată de

asta.

Așteptam cu nerăbdare sosirea verii ca să-l pot duce pe Edward în Europa. Starea lui nu se îmbunătățea pe cât de repede sperasem. Rarele lui accese de veselie aveau ceva bolnăvicios, în timp ce crizele de depresiune și de teroare deveneau din ce în ce mai dese. Deși casa lui natală era pregătită să-l primească încă din decembrie, el amâna necontenit data mutării. S-ar fi zis că acea casă Crowningshield îl ține prizonier. Când i-am atras atenția că părea să inventeze tot soiul de pretexte ca să n-o părăsească, dădu semne de teamă inexplicabilă. Bătrânul valet al tatălui lui (care se afla acum în slujba lui Edward, cu un nou personal de serviciu) mi-a povestit că stăpânul lui rătăcea adesea prin diferitele încăperi ale casei și vizita mai adesea pivnița.

Spre Crăciun, într-o seară, aflându-se la mine, Edward avu o criză teribilă. Pe când îi expuneam proiectele de călătorie pentru vară, scoase un țipăt ascuțit și se ridică dintr-un salt de pe fotoliu, cu o expresie de spaimă cosmică pe figură.

— Creierul meu! Creierul meu! Oh, Doamne, Dan… mă trage spre ea… din lumea de dincolo… mă lovește… zgârie… drăcoaica asta… da, chiar acum… Ephraim… Kamog! Kamog! … Groapa cu shoggoți… Ia! Shub – Niggurath! Țapul cu o mie de iezi! … Flacăra… flacăra… dincolo de trup, dincolo de viață… În pământ… oh, Dumnezeul meu!

L-am așezat la loc pe fotoliu și i-am dat să bea puțin vin. Nu s-a împotrivit, căci frenezia lui făcuse loc unei apatii morocănoase. Curând i-am văzut buzele mișcându-i-se și, înțelegând că încearcă să vorbească, m-am aplecat spre el să-i prind cuvintele:

— Încearcă din nou… ar fi trebuit să-mi dau seama… nimic nu poate opri această forță: nici depărtarea, nici magia, nici moartea… ea vine tot timpul la mine, mai ales noaptea… nu pot să plec din casă… e oribil… oh, Doamne, Dan, dac-ai ști cât e de oribil…

Când, în sfârșit, se cufundă în somn, l-am instalat comod cu perne și cu o pătură. N-am chemat vreun doctor care l-ar fi considerat nebun, fără îndoială. S-a trezit pe la miezul nopții și l-am dus să se culce într-un pat, la etajul unu. A doua zi dimineața dispăruse. Valetul lui, căruia i-am telefonat imediat, mi-a spus că se întorsese acasă și că se plimba cu febrilitate prin bibliotecă.

Începând din ziua aceea, starea lui Edward se înrăutăți din ce

în ce mai tare. Îl vizitam zilnic și îl găseam întotdeauna stând în bibliotecă, uitându-se în gol și părând că *ascultă* cu atenție. Câteodată vorbea cu judecată, dacă era vorba de subiecte banale. Orice aluzie la sănătatea lui, la proiecte de viitor sau la Asenath declanșa un acces de agitație intensă. Valetul lui spunea că are, noaptea, crize teribile în timpul cărora s-ar putea răni grav.

Am discutat îndelung cu medicul lui, cu bancherul lui, cu avocatul lui și, în cele din urmă, am adus doi specialiști să-l examineze. Primele întrebări îi provocară spaime înfiorătoare; în aceeași seară, o mașină închisă îl ducea pe nefericitul meu prieten într-un azil de nebuni din Arkham. Mergeam să-l vizitez de două ori pe săptămână și-mi stăpâneam cu greu plânsul auzindu-i țipetele, șoaptele înspăimântate și frazele pe care le repeta fără încetare:

— Trebuia s-o fac… trebuia s-o fac… o să pună stăpânire pe mine… acolo, jos, în întuneric… Mamă! Mamă! Dan! Salvați-mă… salvați-mă…

Nimeni n-ar fi putut spune dacă avea vreo șansă să-și recapete judecata, dar făceam tot ce-mi stătea în putere ca să-mi păstrez optimismul. În calitatea mea de tutore al lui Edward, i-am mutat servitorii în casa lui natală, unde cu siguranță s-ar fi dus să locuiască dacă și-ar fi recăpătat mințile. Le-am cerut totuși să se ducă să facă curățenie de două ori pe săptămână în vechea casă Crowningshield, în legătură cu care nu luasem nicio hotărâre.

Coșmarul final a avut loc cu puțin înaintea sărbătorii de Întâmpinarea Domnului[1], precedat – crudă ironie – de o falsă rază de speranță.

Într-o dimineață de la sfârșitul lui ianuarie, mi s-a telefonat de la azil că Edward își recăpătase brusc judecata. Memoria îi era deteriorată grav, dar nu mai rămăsese nici urmă din nebunia lui. Va putea, cu certitudine, să se întoarcă acasă peste o săptămână.

În culmea bucuriei, m-am grăbit să mă duc să-mi văd prietenul, dar am rămas paralizat de uimire de îndată ce am pus piciorul în cameră. Într-adevăr, bolnavul s-a ridicat, mi-a întins mâna zâmbind și am observat imediat că aveam în față acea personalitate plină de energie și de competență care, după spusele lui Edward însuși, era cea a soției lui. Am recunoscut ochii înflăcărați, gura aspră, tonul ironic și răutăcios al vocii,

1 2 februarie

lucruri ce îmi inspiraseră atâta silă în cursul călătoriei nocturne cu mașina mea, cu cinci luni înainte.

Mi-a vorbit cu multă politețe despre măsurile ce trebuiau luate pentru viitoarea lui ieșire din azil și n-am putut decât să-i dau asentimentul. Totuși simțeam că era ceva anormal aici. Interlocutorul meu era în toate mințile, desigur, dar era el oare același Edward Derby pe care-l cunoșteam? În caz contrar, cine era el și unde era prietenul meu? Omul din fața mea trebuia lăsat liber sau supus unei supravegheri stricte? Sau poate trebuia făcut să dispară de pe suprafața pământului? ... Probabil că am avut o atitudine extrem de stângace și am fost încântat să mă retrag.

Toată ziua aceea și a doua zi n-am încetat să rumeg problema aceasta în minte. Ce se întâmplase? Ce personalitate străină se ascundea în învelișul trupesc al lui Edward Derby? ... În dimineața următoare mi s-a telefonat de la azil că pacientul era în aceeași stare; seara eram gata să fac o criză de nervi, dar aceasta nu e de ajuns ca să explice ceea ce s-a întâmplat după aceea.

5

În noaptea acestei zile m-am trezit azvârlit într-un vârtej de oroare și de spaimă de care nu mă voi putea elibera niciodată. Lucrurile au început printr-un apel telefonic cu puțin înainte de miezul nopții. Cum încă nu mă culcasem, am ridicat receptorul din bibliotecă. Neauzind nicio voce la capătul celălalt al firului, mă pregăteam să închid telefonul, când mi s-a părut că disting un sunet vag, semilichid, ca și cum cineva se silea să vorbească cu cea mai mare greutate. Am întrebat: „Cine e la aparat?” dar n-am primit niciun răspuns decât același sunet de neînțeles: „Gâl… gâl… gâl…” Gândind că aveam de-a face cu un aparat deranjat, am spus imediat: „Nu vă aud. Sunați mai bine la Reclamații”. Interlocutorul meu a închis imediat.

Am spus că acest incident s-a petrecut către miezul nopții. După aceea, s-a descoperit că apelul venea din casa Crowningshield, unde nu se afla niciun servitor. Mă voi mărgini la a trece în revistă, pe scurt, ce s-a găsit când a fost inspectată casa: una din boxele din pivniță răscolită dintr-un colț într-altul, urme de pași în praf, un dulap scotocit în grabă, amprente ciudate pe aparatul telefonic, o duhoare scârboasă domnind peste tot. Imbecilii de la poliție mai caută încă pe servitorii concediați care, pretind ei, au vrut să se răzbune pe mine în calitatea mea de cel mai bun prieten și sfătuitor al lui Edward.

Ce prostănaci! Își închipuie ei oare că asemenea neciopliți ar putea să imite scrisul acela și să-mi aducă acea scrisoare? *Eu, personal, cred acum tot ce mi-a povestit Edward Derby.* Există, la fruntariile vieții, grozăvii pe care nici nu le bănuim. Din timp în timp, câte un om înzestrat cu o curiozitate funestă le aduce la îndemâna noastră. Asta a făcut diavolul de Ephraim– Asenath și, după ce l-au înghițit pe Edward, amenință acum să mă înghită și pe mine.

Căci n-am convingerea că sunt în siguranță: aceste forțe supraviețuiesc formei fizice… În ziua ce a urmat nopții fatale,

după ce mi-am recăpătat uzul vorbirii și al mișcării, m-am dus la azil și l-am ucis cu revolverul; dar nu pot fi sigur de nimic, atâta timp cât cadavrul nu va fi incinerat. Este păstrat pentru ca niște medici să facă autopsii prostești, dar eu insist asupra faptului că trebuie incinerat. Trebuie incinerat cel care nu era Edward Derby atunci când l-am ucis. Trebuie sau, dacă nu, o să înnebunesc, căci eu voi fi, poate, următoarea victimă. Dar eu am o voință puternică; n-o voi lăsa să fie minată de grozăviile care clocotesc în jurul ei. O singură viață… Ephraim, Asenath, Edward… și acum, cine? Nu vreau să fiu alungat din trupul meu… nu vreau să-mi schimb sufletul cu cadavrul acela găurit de gloanțe!

Dar o să încerc să povestesc mai închegat grozăvia supremă. Nu voi insista asupra a ceea ce poliția persistă să nu ia în seamă: povestea a trei trecători care au văzut pe High Street, cu puțin înainte de ora două dimineața, un soi de pitic grotesc și rău-mirositor. Voi spune numai că, fix la ora două, am fost trezit de ciocănelul de bătut în ușă și de sonerie, acționate una după alta de o mână neîndemânatecă ce încerca să formeze semnalul cunoscut al celor cinci bătăi.

Edward Derby se afla deci în fața ușii mele… și își amintea codul nostru! Își regăsise personalitatea normală? Dar, atunci, ce căuta aici la asemenea oră? I se dăduse drumul înainte de data prevăzută sau evadase?

Orice-ar fi fost, mi-am zis, îmbrăcând în grabă un halat, mi-am regăsit, în sfârșit, prietenul și o să-i dau tot ajutorul de care-ar putea avea nevoie. Când am deschis ușa, o rafală de vânt fetid se năpusti asupra-mi. Luat de o greață violentă, am distins cu greu, în capul scărilor, silueta unui pitic cocoșat. Unde dispăruse Edward? Cine era acest vizitator ciudat, grotesc?

Purta unul din mantourile prietenului meu, dar poalele aproape atingeau pământul și mânecile, deși suflecate, îi acopereau complet mâinile. Avea pe cap o pălărie de fetru cu borurile lăsate în jos; un fular de mătase neagră îi ascundea fața. În timp ce mă apropiam de el cu pași nesiguri, scoase un sunet semilichid: „Gâl… gâl… gâl…”, întinzându-mi o foaie mare de hârtie, înfiptă în vârful unui creion lung. Am apucat-o și am încercat să citesc această scrisoare la lumina lămpii din vestibul.

Fără îndoială, era chiar scrisul lui Edward. Dar de ce să-mi

scrie, când se aflase destul de aproape de casă ca să sune și să bată la ușă? Neputând să descifrez nimic în semiobscuritatea din prag, am dat înapoi cu spatele în vestibul, urmat de ciudatul mesager, care s-a oprit înăuntru, lângă prag. Exala o duhoare absolut înfiorătoare și am sperat din toată inima că soția mea n-o să se trezească.

Apoi, în timp ce citeam scrisoarea, mi s-au tăiat picioarele și am leșinat. Când mi-am revenit în simțiri, eram întins pe podea, strângând încă foaia de hârtie în mâna crispată. Iată conținutul acestui mesaj:

Dan, du-te la azil și ucide creatura care se găsește în camera mea. Ucide-o, nu mai este Edward Derby. A pus stăpânire pe mine... este Asenath... și sunt trei luni și jumătate de când a murit.

Te-am mințit când ți-am spus că a plecat. Am ucis-o. Nu puteam face altfel. Eram singuri și mă aflam în propriul meu trup. I-am zdrobit capul cu lovituri de sfeșnic. Ar fi pus stăpânire pe mine de-a binelea în Ziua Tuturor Sfinților. Am înmormântat-o într-una din boxele din pivniță, sub o grămadă de lăzi vechi A doua zi dimineață servitorii au bănuit ceva: cu toate acestea, știu asemenea secrete, că n-au îndrăznit să spună nimic la poliție. I-am concediat, dar numai Dumnezeu știe ce vor face cu ajutorul celorlalți membri ai cultului lor.

Câtva timp, am crezut că toate vor merge bine; apoi, am simțit zvâcnirea aceea în creier... și am înțeles. Ar fi trebuit să-mi amintesc că un suflet ca al ei (sau al lui Ephraim) nu se desprinde niciodată decât pe jumătate și continuă să trăiască după moarte, atâta timp cât trupul se păstrează. Punea stăpânire pe mine, îmi lua trupul și pe mine mă vâra în cadavrul ei, înmormântat în pivniță.

Știind asta, am înnebunit și tu ai fost nevoit să mă internezi la azil. Apoi, momentul a venit... m-am trezit sufocându-mă în întuneric... În hoitul putrezit al lui Asenath... în fundul pivniței. Și știam că ea trebuie să fie în trupul meu, la azil... pentru totdeauna, căci eram după Ziua Tuturor Sfinților și sacrificiul va da rezultat chiar și în lipsa ei. Împins de forța disperării, am reușit să ies din mormânt.

Sunt prea aproape de sfârșit ca să mai pot vorbi (n-am reușit

nici să-ți telefonez), dar încă mai pot să scriu. O să fac în așa fel încât să-ți aduc acest mesaj. Omoară acest demon dacă pui vreun preț pe pacea lumii. Ai grijă să fie incinerat. Dacă nu, va continua să trăiască veșnic, trecând dintr-un trup într-altul, și nu pot să-ți spun ce va face.

Adio, Dan, ai fost pentru mine un adevărat prieten. Îmi pare rău că-ți impun această sarcină grea. Eu voi cunoaște curând odihna, căci învelișul meu de carne nu va mai rezista mult. Și omoară creatura aceea... omoar-o.

Prietenul tău credincios, Ed

Sfârșitul acestei scrisori l-am citit mai târziu, căci am leșinat la sfârșitul celui de-al treilea paragraf. Am leșinat a doua oară când am văzut și am mirosit masa informă întinsă în prag.

Cât despre valet, el n-a leșinat văzând ceea ce se găsea în vestibul. S-a mărginit să telefoneze la poliție. Când au sosit polițiștii, fusesem dus în pat, dar... restul mai zăcea încă, nu departe de prag. Oamenii și-au astupat nasul cu batistele.

În hainele lui Edward au găsit o magmă oribilă, aproape lichidă. Mai erau acolo oseminte și un craniu zdrobit, care a fost identificat, pe baza lucrărilor de proteză dentară, ca fiind al lui Asenath.